

[Brusvang]

Men lad os se på det globale, for det er vigtigere! Hvordan virker den på verdensofentligheden – specielt den amerikanske ofentlighed? Den slører billedet af Danmarks politiske ansvarlighed; den slører billedet af Danmarks placering som troværdig vestallieret partner. Det vil sige, at den fremmer de tendenser i USA, som sigter på at gennemføre en isolationistisk politik.

Alligevel er dette forhold, som det også blev fremhævet af CDs partiformand, hr. Erhard Jakobsen, for et øjeblik siden, bagatelagtigt over for dette, at der i øjeblikket i De Forenede Staters befolkning er en bitterhed over EFs manglende reaktion, over EFs passivitet i spørgsmålet om at give politisk og moralsk støtte til De Forenede Stater i bekæmpelsen af terrorismen, bl.a. ved at efterkomme USAs opfordringer til økonomiske sanktioner for at løse denne problematik med ikke-militære midler. Her svigtede EF.

Lad os så se på virkningen over for regeringerne globalt. Hvordan virker den over for Sovjets regering? Ja, de fryder sig naturligvis over kritikken mod USA, mens de er temmelig ligeglade med de opfordringer, der er rettet til dem selv.

Derimod nærer jeg overhovedet ingen bekymring med hensyn til den virkning, som dagsordenens vedtagelse i dag vil have på den amerikanske administration. De amerikanske beslutningstagere ved alt det om Danmark, som de gider vide, også om dansk indenrigspolitik. Jeg er overbevist om, at de tager det med en knusende ro. Måske ved beslutningstagerne i Washington endog en del mere om, hvad der sker i verden, end vi ved her i landet.

I en overordnet dansk politisk vurdering af dagsordenen må konklusionen være, at den ikke rokker ved noget fundamentalt i dansk sikkerhedspolitik; det danske NATO-medlemskab består uanfægtet. Kernen i NATO-medlemskabet er artikel 5, som er den gensidige forpligtelse til at deltage i forsvar for hinandens områder og kravet på selv at få en sådan hjælp. Denne artikel og dens konsekvenser består uanfægtet af denne dagsorden.

Man skal heller ikke glemme, at vi har oplevet, at selv et stort europæisk land som Frankrig i en given situation under præsident de Gaulle har truffet beslutning om at trække sig ud af det intime integrerede militær-

samarbejde: præsident de Gaulle smed NATOs hovedkvarter ud af Frankrig. Men der er vel ingen i dag, der ikke vil betragte Frankrig som et rigtigt NATO-land. Det ville også være en urigtig betragtning.

Konklusionen for CD er derfor følgende:

Man taler om regeringens mange nederlag, specielt på det sikkerhedspolitiske område. Man spørger i medierne og i pressen gang på gang: hvor længe kan regeringen leve hermed? Jeg kan ikke se rettere, når jeg ser på regeringschefen både under denne debat og under lignende debatter, end at han egentlig befinder sig meget godt ved situationen, og det har jeg fuld forståelse for.

For det første er mange af disse initiativer fra det kontrære folketingsflertal decideret useriøse. Hvad ligner det at tale om en nordisk atomfri zone, hvis den ikke har accept fra De Forenede Stater og det eneste, man har, er et fulstændig ligegyldigt og betydningsløst løfte om en efterfølgende forhandling med Sovjet?

I øvrigt finder jeg det naturligt, at en regering i et pluralistisk demokrati ikke kan have flertal i alle spørgsmål. Men der er visse hovedelementer, som er afgørende, og det er følgende:

Regeringens overordnede økonomiske politik har været, er og forbliver forhåbentlig en succes. NATO-medlemskabet er urokket, og det fulde EF-medlemskab er på plads; det er oven i købet sikret her for nylig ved en elegant politisk manøvre fra regeringschefens side, som jeg kun kan gratulere med.

Jeg vil derfor til sidst sige følgende: hvis regeringschefen måtte vælge også i denne sag at tage vedtagelsen af denne dagsorden med en knusende ro, vil jeg forstå det, for det vil være med den samme knusende ro, beslutningstagerne i Washington modtager underretning om beslutningens indhold – hvis man overhovedet gør det.

Albrechtsen (VS):

Jeg tror, hr. Brusvang kom til at sige, at Frankrig er med i NATO. De er ikke med i NATO-organisationen.

Denne debat finder sted i lyset af en meget alvorligt skærpet international situation. Ansvar for den meget alvorlige situation ligger hos USAs regering, hvis handlinger mere og mere truer med at fremkalde en ny